

har fundet sig i den Gang i det civile Samfund, har man faaet forandret, og nu vil næppe nogen finde sig i, at saadant blev genindført eller fandt Sted. Saaledes er det imidlertid ikke paa de militære Omraader; der ere endnu de gamle Rettergangsformer fra 1683 gældende, og alle disse Forbrudelser, som her er Tale om, blive kun undersøgte, og Dommen falder ved den ene Instans, nemlig Krigsretten, og de blive ikke prøvede ved nogen højere Instans, blive ikke prøvede for nogen anden Ret — for man kan jo ikke sammenligne den Prøvelse, som finder Sted hos Generalauditøren, med en virkelig Domstol. Derfor have vi foreslaaet, at naar man nu ved denne Væslighed overhovedet vil give sig til at røre ved den militære Rettergang, maa man ikke forbigaa Spørgsmaalet om en Appellinstans, og fra Flertallets Side er der heller ikke gjort nogen Indvending mod selve denne Tante — vi hørte jo endogaa, at den ærede Ordfører i dette Øjeblik heller ikke gjorde nogen Indvending — men man har fra Flertallets Side sagt: det nytter ikke at komme ind derpaa nu. Man har haft to Grunde dertil, og disse to Grunde skal jeg nu her anføre — den ene er for Resten anført i Betænkningen af Flertallet. Flertallet har sagt: da der snarlig kan komme til at foreligge en almindelig Retsreform, er der ingen Grund til indgribende at beskæftige sig her med de militære Rettergangssager. Denne Tante, at vi snarlig skulde komme til en Retsreform, have vi ikke rigtig kunnet slutte os til, naar vi se paa, hvad der hidtil er sket paa dette Omraade. Se, da vi fik Grundloven i 1849, hed det i den daværende § 79, nu § 74, at Offentlighed og Mundtlighed skal saa snart som muligt indføres — det ere vi ikke naaede til endnu, skønt det er lang Tid siden, vi fik Grundloven, — og senere blev der nedsat en Kommission til at undersøge denne Sag. Der blev nedsat en Kommission den 28de Februar 1868 til at udarbejde Forslag til en Retsreform, men først i 1880 naaede man saa vidt, at der kom til at foreligge Forslag her for Folketinget. Saadan er det gaaet hidtil, og naar man ser hen til det, har man ikke stor Grund til at tro, at der nu snarlig skulde komme en Retsreform, eller at den Kommission, der er nedsat, skulde arbejde saa særdeles hurtigt, eller at vi saa hurtigt skulde faa et Forslag forelagt. Og selv om det skete, hvem borger saa for, at det virkelig fører til en Reform, saa af den Grund, naar man ellers i øvrigt er ved at røre ved disse Spørgsmaal, at lade Forslaget om en Appellinstans falde,

synes os ikke rigtigt. Den anden Grund er den, at for de Medlemmer, som i sin Tid have tiltraadt vort Forslag, er det klart, at Forslaget om en Appellinstans ikke kan gennemføres, ja, den ærede Ordfører sagde, at de havde den sikre Overbevisning, at det ikke kunde nytte. Om det maa jeg sige, at det er jo en forunderlig Ting at tro, at man overhovedet kan gennemføre noget, naar man ikke selv først og fremmest forlanger det og gør Skridt til at ville have det gennemført, og saadan som denne Sag er gaaet, kan man ikke vente sig noget gennemført. Thi oprindelig mødte jo Forslagsstilleren med sit Forslag uden at forlange en Appellinstans, og saa vidt jeg kan skønne, sluttede Flertallet sig til den Tante, ikke med nogen Alvor at forlange en Appellinstans, og naar man ikke alvorlig vil forlange det, kan man ikke vente sig at faa det. Thi i og for sig — saadan forstod jeg den højtærede Krigsminister — tror jeg ikke, at han har noget imod at forhandle Sagen om en Appellinstans. Det er sikkert nok min Opfattelse af den højtærede Krigsministers Stilling, at han ønsker ikke den Appellinstans, som her er foreslaaet, han ønsker en anden; men at han i og for sig har noget imod at forhandle denne Sag, tror jeg ikke, ellers har jeg i alt Fald misforstaaet den højtærede Krigsminister. Flertallet tror, ja har endogaa den sikre Overbevisning, at det nytter ikke at forlange en Appellinstans, for den kan ikke lade sig gennemføre. Det tro vi er fejl, saadan paa Forhaand at opgive det, og derfor er vort Forslag fastholdt, ikke som et Forslag, som vi i og for sig betragte som fuldkomment, men nærmest som et Spørgsmaal til det høje Folketing, om dog Tinget ikke ønsker, at denne Tante om en Appellinstans bliver tagen op til alvorlig Behandling, om Tinget ikke ønsker og alvorligt forlanger, at Appellinstans skal der forhandles om, inden dette Forslag føres igennem og bliver vedtaget. Det er Betydningen af vore Ændringsforslag.

Som vi have udtalt i Betænkningen, saadan siger jeg ogsaa her: Vi ere klare over, at naar dette Ændringsforslag skal vedtages, maa det udarbejdes videre, saa maa der udarbejdes videre Regler for, hvorledes det skal gaa til ved denne Instans, hvorledes Fremgangsmaaden skal være osv. Det have vi ikke gjort, fordi vi som sagt betragte Ændringsforslagene som et Spørgsmaal til det høje Ting, om det vil være med til at forlange, at Tanken om en Appellinstans tages op til alvorlig Behandling, og at der gøres et alvorligt Forsøg paa at gennemføre noget i den Retning.